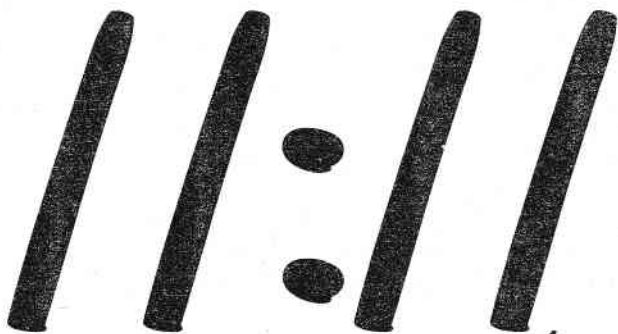

LBBIG | We know books

MICALEA SMELTZER

un nou început

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

Capitolul unu

ÎMI RELAXEZ MÂNA PE VOLAN, IAR ÎNCHEIETURILE albe ale degetelor revin lent la culoarea roz în timp ce trec pe lângă indicatorul de intrare în orașul Parkerville, Maine. Să mă mut în partea opusă a țării cu toate lucrurile băgate într-o dubă nu a fost cea mai inteligentă mișcare, de vreme ce urăsc să conduc și nu am mai fost niciodată la volanul unui vehicul mai mare decât o berlină.

Cel mai ușor ar fi fost să angajez cu o firmă specializată în mutări, iar eu să zbor cu avionul, dar am vrut s-o fac pe cont propriu și aveam nevoie de călătoria asta ca să-mi limpezesc mintea.

Am lăsat în urmă, în California, tot ce îmi era cunoscut, dar, cum divorțul meu se finalizase, nu mai puteam să rămân acolo. Nu mă mai simțeam ca acasă.

Și, mai mult decât orice, am nevoie de o schimbare majoră în viață.

Vechea Via nu și-ar fi dat niciodată demisia și nu ar fi cumpărat niciodată pe nevăzute o clădire într-un oraș pe care nu l-a vizitat niciodată.

Așa e. Nu o simplă casă – o clădire întreagă.

Noua Via? E disperată să evadeze din captivitatea în care s-a închis de una singură cu mult timp în urmă.

Îmi doresc noi aventuri. Îmi doresc să fac lucruri pe care nu am avut niciodată ocazia să le fac, de vreme ce m-am măritat de tânără și mi-am îndreptat toată atenția spre absolvirea Dreptului și apoi spre muncă. Tot acest efort, și uite ce mi-a adus asta! Nefericire și, pe deasupra, un divorț.

Inspir tremurat și arunc o privire la luminile verzi și strălucitoare ale ceasului de bord.

11:11 p.m.

Închid ochii și îmi pun o dorință.

Îmi doresc ca mutarea asta să fie ceea ce trebuie.

Rapid, mă concentrez din nou la drum și studiez împrejurimile.

Poate că e de prost-gust să îți pui o dorință când vezi un anumit număr sau o stea căzătoare, dar o să accept orice potențial noroc pe care mi-l oferă universul.

În timp ce mă plimb pe străzile necunoscute din micul oraș, trimit către universul pomenit mai devreme un „mulțumesc” mut că e aproape miezul nopții. Când opresc în fața clădirii vechi din cărămidă, nu e nici țipenie de om pe afară. Parterul va fi renovat curând, fiind transformat într-un atelier de artă, iar eu voi locui în apartamentul de la etajul superior. Când am descoperit acest mic beneficiu, nu am mai văzut rostul să cumpăr o casă.

Mă aplec peste volan în timp ce admir detaliile structurale. Când am cumpărat-o, mi-am dat seama că va fi mult de muncă la ea, dar să știi și să vezi sunt două lucruri total diferite.

Încă o dată, sunt recunoscătoare pentru ora târzie în timp ce încerc să fac o parcare laterală în fața clădirii. Probabil că aș fi intrat în panică dacă s-ar fi învârtit pe aici ceva spectatori, martori ai haosului când dau cu spatele, apoi dau în față, îndrept din nou mașina și dau iarăși cu spatele. Îmi ia 15 minute să parchez duba cât de cât decent în locul desemnat. Sper că e parcată suficient de bine ca să nu primesc din

prima zi o amendă pentru parcare. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă prezint acestui oraș cu o încălcare a legii. Deși cu norocul meu n-ar fi de mirare, având în vedere că n-am prea avut deloc în ultima vreme.

După ce parchez duba, îi trimit un mesaj surorii mele mai mici, Izzy, să o anunț că am ajuns.

Aproape instantaneu, telefonul îmi vibrează în mână. Accept apelul pe FaceTime cu o mișcare a degetului, știind sigur că arăt groaznic. De aproape o săptămână stau la diverse hoteluri. Sunt aproape 50 de ore de condus de la vechea mea casă la cea nouă, așa că am hotărât să nu mă grăbesc.

Pe lângă asta, anxietatea mi-a fost puternic amplificată de condusul dubei pe perioade lungi de timp.

Chipul lui Izzy apare pe ecran, cu părul prins la spate într-un coc strâns. Machiajul îi e impecabil, cu buzele de un roșu-sângeriu intens. Camera în care se află e slab luminată, dar, după cum arată fundalul, e într-un separeu la un restaurant.

— Iei o cină târzie?

La ea, e trecut de ora opt.

Ridică din umeri, făcând tricoul cu un umăr gol să-i alunece și mai jos.

— E pentru un filmuleț.

Izzy și-a făcut un vlog pe când avea 16 ani și a adunat rapid o mulțime de urmăritori. Acum, la 25 de ani, a creat un imperiu folosindu-se doar de numele și de personalitatea ei.

— Nu trebuia să mă suni, zic, înăbușindu-mi un căscat.

Sunt pregătită să mă bag în pat, doar că patul meu e în dubă, deci asta nu se va întâmpla prea curând. Măcar am fost suficient de inspirată când am plecat înapoi ca să-mi cum-păr un sac de dormit.

— Aprinde lumina sau ceva, prostuțo! Nici nu pot să-ți văd fața, mă dojenește ea jucăuș, proptindu-și bărbia în pumn.

— A, da!

Ascultătoare, aprind lumina de deasupra.

— Diseară să-ți dai cu puțină cremă sub ochi! Cearcănele tale arată ca ale unui vampir, și nu în sensul drăguț.

Îmi face cu ochiul.

— Ha-ha! mă prefac eu că râd și mă frec la ochi, dar nu îmi pot reține zâmbetul mic ce mi se furișează pe chip. Așa voiam eu să arăt!

Se apropie și mai mult de ecran.

— De fapt, semeni puțin cu Robert Pattinson în *Batman*. Mă studiez în mica fereastră a apelului și mă înfior. Nu mă minte.

— Am uitat că mă machiasem.

— Se vede!

Chicotește, apoi se apleacă într-o parte, aproape dispărând de pe ecran, și ia o mușcătură din ceva ce nu văd.

— Nu uita să te demachiezi! E important să ai grijă de pielea ta. Amintește-ți ce ți-am spus – mai întâi te demachiezi cu ceva pe bază de ulei și apoi te speli!

Îmi iau paharul din suport și îl duc la gură, doar ca să descopăr că e gol. Minunat!

— Mda, îmi amintesc.

Uitasem. Am prea multe pe cap ca să-mi fac griji pentru ordinea în care ar trebui să folosesc produsele de îngrijire a pielii pe care m-a silit Izzy să le cumpăr.

— Ar trebui să închid ca să-mi duc o parte din lucruri în casă. Te sun mâine.

— Bine – voiam doar să te văd. Mi-e dor de tine!

Se încruntă și ochii i se umplu de lacrimi. Izzy locuiește în LA, deci, chiar și înainte de marea mea mutare, tot eram despărțite de câteva ore, însă acum suntem pe coaste opuse.

— Și mie mi-e dor de tine! Ar trebui să vii în vizită după ce mă instalez și deschid atelierul. Ai putea face un vlog.

Oricât de mult aș detesta să fiu filmată, mediatizarea ar putea face minuni pentru mine.

Se joacă cu lăntișorul de aur de la gât, încercând să nu zâmbească.

— Tu nu vrei niciodată să fii în vlogurile mele.

Ridic din umeri.

— Asta era înainte.

Când eram avocată și măritată și nu îmi făceam griji pentru ziua de mâine.

Își lasă capul într-o parte și ochii i se umplu de milă.

Simt un gol în stomac când îi văd expresia. Nu vreau să-i fie milă de mine. Nici *mie* nu vreau să-mi fie milă de mine. Deja mi-am jelit căsnicia. S-a dus, s-a terminat. L-am lăsat pe Chase în trecut. Familia mea nu îmi înțelege nevoia de a mă muta atât de departe, dar lucrul de care am nevoie ca să mă vindec e un nou început, o viață complet nouă într-un loc unde nu mă cunoaște nimeni.

— Corect! spune ea în cele din urmă. Mi-ar plăcea să o fac atunci când vei fi pregătită.

— Te iubesc, Izzy-Tizzy!

Își dă ochii peste cap când aude porecla și scoate limba la mine.

— Eu te iubesc mai mult, Via-Mia! Dă-mi mesaj după ce instalezi ca să știu că nu te-a măcelărit cu toporul vreun ucigaș dintr-un orașel oarecare și nu te-a dat la porci pe post de hrană!

Pufnesc în răs.

— Asta e un scenariu foarte detaliat, și acum sunt îngrozită, așa că îți mulțumesc!

— Cu plăcere! Pa!

Ridică două degete arătând semnul păcii, apoi apelul se întrerupe.

Liniștea umple cabina dubei. E un memento puternic. Acum, sunt doar eu.

Îmi ia mult prea mult timp să adun energia necesară ca să mă dau jos din dubă. Am picioarele țepene și vezica urlă la mine. De mai bine de 30 de minute am nevoie să fac pipi, dar am refuzat să opresc când am simțit prima dată nevoia.

— Cheile ar trebui să fie pe aici, pe undeva, bombăn în barbă în timp ce mă îndrept spre clădire.

Agenta imobiliară a zis că mi le lasă sub ghiveciul de flori în formă de pitic. Am crezut că glumește, până mi-a trimis o poză. Inițial, nu mi-a venit să cred că lasă pur și simplu cheile unei întregi clădiri sub un ghiveci de flori, dar apoi mi-am dat seama că lucrurile se fac altfel în orașele mici. Asta, și faptul că a râs de mine când am întrebat-o dacă le-ar folosi cineva să intre prin efracție.

Acum, că stau în fața clădirii dărăpănate, înțeleg de ce întrebarea mea a fost atât de amuzantă. Am văzut poze cu clădirea înainte să o cumpăr, însă acum că, sunt aici, sunt convinsă că fotograficul a folosit unul dintre acele filtre de înfrumusețare. În lumina stâlpilor de iluminat stradal de modă veche, clădirea din cărămidă pare că o să se dărâme dacă un lup o să sufle spre ea puțin prea tare. În mod ironic, cam la fel ca în cazul meu.

Ghiveciul în formă de pitic e lângă ușă, așa cum mi-a promis. Îl ridic și iau brelocul din ascunzătoare. De el sunt prinse două chei, una pentru ușa din față a atelierului și una pentru apartamentul de la etaj.

În timp ce mă holbez la chei, îmi dau voie să am un moment scurt de genul „Ce mama naibii?”

Nu-mi vine să cred că fac așa ceva!

Strâng cheile în pumn și marginile zimțate mi se înfig în palmă. Mă doare un pic, deși mult mai puțin decât inima zdrobită. Se potrivește. Un nou început ar trebui să fie un pic dureros. Durerile de creștere sunt normale. Cu cheile în mână, mă hotărâsc aici și acum să le accept pe toate.

Când ajung să mă simt puțin mai bine, mă apropiu de ușă și intru.

Dar, când mă uit la spațiu, la noul meu început, inima mi se oprește în loc.

— Ei, futu-i!

Capitolul doi

ÎN LUMINA ZILEI ARATĂ ȘI MAI RĂU.

Analizez spațiul atelierului cu mâinile proptite în șolduri, simțindu-mă complet neputincioasă. Parcă am o strângere în piept când văd praful, mizeria și jegul care vor trebui curățate. O să am nevoie de un costum de protecție. Pe bune! Probabil că locul ăsta e plin de rozătoare și gândaci. E visul oricărui colecționar maniac. Tot spațiul e plin de teancuri de ziare, un munte de mărunțișuri și mobilă deteriorată.

Partea bună este că apartamentul de deasupra arată mult mai bine. Din câte îmi dau seama, cel puțin ultimul locatar a știut cum să mențină curățenia. Sigur, o să trebuiască să-l aranjez puțin, dar asta nu-i nimic în comparație cu sarcina la care mă uit acum.

Eu sunt singura vinovată. Agentă imobiliară m-a avertizat că locul acesta va avea nevoie de o renovare. Cred că ar fi putut fi mai clară, dar și eu aș fi putut întreba. Sincer, mi-a fost teamă să nu dau bir cu fugiții dacă cercetam lucrurile prea în amănunt. Și refuz să dau bir cu fugiții.

Scot telefonul din buzunarul de la spate al blugilor și deschid aplicația de Note ca să pot întocmi o listă cu lucrurile pe care trebuie să le fac.

Prioritatea numărul unu: să aduc URGENT un tomberon. Următoarea, să angajez un constructor care să renoveze

acest loc. De asemenea, va trebui să găsec cel mai apropiat magazin și să-mi cumpăr electrocasnice noi. Frigiderul și aragazul din apartament sunt relicve din anii '80. Dacă ador să mai fac ceva în afară de crearea operelor de artă, acel lucru e să gătesc, așadar electrocasnicele moderne sunt o necesitate.

Mulțumită de începutul listei mele, o las deoparte și pe moment hotărâsc să ignor dezastrul căruia trebuie să-i dau de cap. În clipa asta, am nevoie de un mic-dejun, și, de vreme ce nu am nimic de mâncare, sper că există prin apropiere un local sau un restaurant la care să ajung mergând pe jos.

Ajunsă în fața clădirii, în lumina zilei, studiez împrejurimile. Atelierul meu pare să fie în mijlocul centrului vechi. Și, printre clădirile de vizavi, întrezăresc crâmpoie de apă. Atmosfera e idilică. Majoritatea clădirilor originale din cărmidă sunt bine întreținute, spre deosebire de cea pe care am cumpărat-o, și, deși orașul e mic, e plin de viață. Trecătorii stau de vorbă unii cu ceilalți, toți cu zâmbete pe chipuri. Câteva magazine au ușile deschise și proptite, iar florăria de pe colț are buchete de flori expuse afară.

Zâmbesc în barbă și continui să merg pe stradă, deja convinsă că aici e locul meu.

Sentimentul acesta al unei comunități simple nu există în San Francisco.

Mai în față, pe lateralul clădirii e scris LOCALUL NORMEI cu litere groase, galbene.

Ca la un semn, îmi chiorăie și stomacul.

Clopoțelul de deasupra ușii se aude când o deschid, anunțându-mi prezența.

Și fiecare pereche de ochi din local se fixează asupra mea.

Încremenesc sub privirile lor curioase, cu inima în gât. Dacă ar fi să mă iau după ochii mari, care nu clipeșc, aș zice că arăt de parcă m-am prăbușit aici de pe o planetă extraterestră, dar, după ce îmi las capul în jos și mă analizez, nu văd nimic în neregulă la blugi și la helancă.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă din spatele tejghelei o doamnă cu părul cărunt prins la spate. Pari pierdută, scumpo.

— Nu.

Clatin din cap, începând să transpir sub privirile pătrunzătoare ale acestor clienți.

— Nu m-am pierdut. Voiam să iau micul-dejun.

Îmi frâng mâinile, dorindu-mi să nu-mi mai tremure.

Mă studiază în tăcere câteva secunde prelungi.

— În regulă! spune ea în cele din urmă. Așază-te la oricare dintre mese! Vin imediat.

Îmi târșâi pașii pe lângă mesele ocupate și mă strecor într-un separeu din colțul din spate. Abia mi-am lăsat fundul pe scaunul cu piele crăpată când discuțiile sunt reluate. Până în acest moment, nu mi-am dat seama ce tăcere era în sală. Îmi înclin bărbia așa încât părul să-mi ascundă fața, pentru că, deși discuțiile au redevenit animate, simt în continuare cum lumea se uită la mine.

Nu am mai simțit niciodată acest gen de atenție precaută, vizitând și trăind doar în orașe mari în care nimeni nici măcar nu clipește atunci când vede un străin.

Femeia care mi-a vorbit când am intrat se apropie și-mi întinde un meniu, bătând în coperta din plastic cu unghiile ei lungi, roșii și false.

— Nu ești de prin zonă.

E o afirmație, nu o întrebare, dar răspund oricum:

— Nu, tocmai m-am mutat în oraș.

Jur că în local se aude o exclamație colectivă!

— Te-ai mutat aici?

Mă studiază din cap până-n picioare. Nu mă judecă, cel puțin nu mi se pare așa. Are capul aplecat într-o parte și sprâncenele ridicate, părând mai degrabă perplexă mai mult decât orice altceva.

— În Parkerville?

Iau încetișor meniul pe care mi-l întinde în continuare și îl strâng la piept ca pe un scut.

— Da. Am cumpărat magazinul aflat mai jos pe stradă. A fost o consignație.

— A, da, încuviințează ea din cap. Am văzut că s-a vândut.

În jurul nostru, clienții murmură aprobator, trăgând în mod evident cu urechea la dialogul nostru. Umerii mi se lasă sub presiunea atenției.

— Totuși, nu știam că a fost cumpărat de cineva din afara orașului. Își pune o mână în șold, apoi adaugă: Ce te-a adus în Parkerville?

Îmi dreg glasul și hotărâsc să spun adevărul. Se știe că oamenii din orașele mici sunt băgăcioși, nu-i așa? Așa că oricum vor afla la un moment dat. Mai bine să afle de la mine.

— Am divorțat și aveam nevoie de o schimbare.

— Cum ai dat peste locul ăsta?

Răsuflu prelung, resemnându-mă să îndur acest interogațoriu. Dacă nu o fac, s-ar putea să nu mai mănânc niciodată. E clar că femeia asta nu se grăbește să-mi ia comanda.

— Am căutat foarte mult pe Google. Aveam nevoie de o schimbare. De un loc complet diferit, și ador apa. Mi s-a părut o alegere potrivită.

— Hmm!

Bate darabana în masă cu unghiile ei lungi și roșii.

— Nu plănuiești să pui la punct clădirea, apoi să o vinzi unei corporații din afara orașului, nu? Sau să faci apartamente de lux? Dacă despre asta e vorba, hai să-ți spun ceva: nu vrem să devenim oraș turistic. Ne plac lucrurile așa cum sunt.

Stomacul mi se strânge la auzul acuzației ei.

— Nu, ăsta nu e deloc planul meu.

E destul de nepoliticoasă, așa că ultimul lucru pe care îmi doresc să-l fac e să fiu deschisă în privința propriilor planuri, însă rămân fidelă ideii pe care am mers până acum: sinceritate totală. Am descifrat suficienți oameni de-a lungul anilor ca să știu că va fi în favoarea mea.

— Vreau să transform spațiul comercial într-un atelier de artă – un loc în care oamenii să poată veni să picteze și să deseneze, tot felul de lucruri din astea, iar eu voi locui în apartamentul de la etaj.

Se mai uită puțin la mine în timp ce pe față i se lățește un zâmbet.

— În acest caz, bine ai venit în Parkerville! Eu sunt Dolores. Ce să-ți aduc de băut?

Îmi las brațele pe masă și răsuflu ușurată, epuizată, dar recunoscătoare că inchiziția a luat sfârșit. Genul ăsta de confruntare e exact motivul pentru care am părăsit sălile de tribunal. Poate că mă pricep să-mi susțin cauza, dar asta nu înseamnă că îmi și place.

— Pentru început, o cafea cu lapte și zahăr ar fi minunată.

— Vine imediat!

Cu o ultimă darabană, dispare, mergând ață spre teșghea după cafeaua mea.

Odată ce se retrage sunt reluate și discuțiile din jur.

Când se întoarce Dolores, tocmai m-am hotărât să-mi iau omletă cu legume, și, după ce dau comanda, îmi prepar cafeaua cu cantitățile corespunzătoare de lapte și zahăr. Prima înghițitură șovăitoare din cana aburindă e nirvana. Închid ochii și savurez gustul cafelei adevărate. Tentativa de cafea de la benzinării pe care am băut-o pe post de înlocuitor nu și-a făcut treaba. Strâng cana în palme și o las să mă încălzească din afară spre interior.

E ciudat să mă gândesc că acum sunt acasă. Acesta e începutul noii mele vieți. Cel mai mare risc pe care mi l-am asumat vreodată. Am lăsat în urmă o slujbă bine plătită și prietenii și familia pentru un viitor plin de incertitudini.

Chiar și așa, simt că e decizia corectă.

Aici e locul meu.

Cel puțin momentan.